

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 110.

V Ljubljani, v soboto 16. maja 1885.

Letnik XIII.

Kje je pomoč?

(Dalje.)

Da se zboljšajo razmere, treba je krščanske vzgoje in krščanskega mišljenja v obnem in družinskem življenju. Kaj lepo so se to izrazili papež Leon XIII. začetkom marca t. l., ko so v slovesni avdijenci sprejeli katoliške zadrage francoskih delavcev in rokodelcev. O tej priliki so se sv. oče izrazili, da te besede veljajo katoličanom po vsem svetu. Nagovor se tako-le glasi: „Ljubi sinovi, sami ste potrdili, da izvira zlo, ki v prvi vrsti tare družine delavcev, zaradi zanemarjanja verskih dolžnosti in vplivanja slabih brezverskih načel. Istinito, delavci, ki ne najde več tolažbe in podpore v veri, da bi potrpežljivo prenašal svoj nizki stan, iskal bode sreče v pregrešnem veselju in dal prostost svojim strastim na kvaro svoje duhovne sreče in vse človeške družbe. Mnogobrojni dogodki v najnovejši dobi spričujejo le prejasno.

Zategadel, ljubi sinovi, želimo vam srečo k velikodušnemu delu, s katerim se vedno trudite, da namreč pripeljete mnogo družin rokodelcev in delavcev zopet k načelom krščanstva. Izrekamo vam našo zahvalo in odobrenje za tolažljivi uspeh, ki ste ga do sedaj dosegli. Delajte tudi dalje na korist vseh, zlasti delavcev. So ljudje, ki bi se jih radi posluževali za svoje sebične namene. Prekanijo delavce s praznimi obljubami, prilizujejo se jim, hvaleč čez mero njih pravice, ne omenivši pa tudi z besedico ne njih dolžnosti; navdihujejo jim sovraštvo do bogatinov in imovitih. Slednjič, ko menijo, da je prišel pravi trenutek za izvršenje njih zlobnih naklepov, zapeljejo jih k predrznemu dejanju, ki je le sebičnim podpihovalec na korist.

Tako pa ne dela Jezusova cerkev. Kakor ljubeča in nesebična mati ne želi in ne išče družega, nego blagor svojih otrok; poslužuje se za njih bolezen jedino pravih zdravil; kajti ona jedino sama zna za skrivnost težavnega socialnega vprašanja, ki vzburja vesolni svet. Mi sami smo že naznanili in nasvetovali pravo zdravilo ob raznih priložnostih. Opomnili smo katoličane vseh dežel, naj zopet obnové med delavci one modre naredbe in zadrage, ki so bile ustanovljene v boljših časih pod vplivom cerkve na duševni in materijelno korist revnih delavcev ter se jako lepo razcvetale. Takove družbe pospešujejo izvrševanje krščanskih in verskih dolžnosti, in zagotové v bodočnost pravo vzgojo otrok. V boleznih pa in drugih nezgodah, kakor tudi na starost, delé pomoč in podporo. V srce pa vsajajo ljubezen mesto sovraštva, ki dela prepad med delavcem in gospodarjem. Delavca navdajajo s čutili pokorščine, spoštovanja, zvestobe in vdanosti. Gospodarjem pa kličejo v spomin, da so vsi kristijani, si bratje med seboj v Jezusu; da mora biti pravica vedno njih vodilo, da mora ljubezen in krotkost lajšati ukaze in grajanje. Pod blagodejnim vplivom takih zadrug bi videli v kratkem času konec prepira med brati, o katerem ste ravnokar omenili, o prepiru, ki je bil neznan vernim stoletjem, dandanes pa toliko zlá učini.

Kar se vas tiče, slušali ste zvesto naše opominovanje in ustanovljali katoliške zadrage med rokodelskim stanom. Tudi ste sprevideli, da je treba izročiti se vodstvu vašega višjega pastirja, če hoče vaše delo imeti obstanek. Hočemo upati, da bodo vaš izgled posnemali vsi katoličani, zlasti oni, ki

imajo veljavo, pozabivši strankarskih prepиров, ki je vir nezmožnosti. Vsaj v tem bodo zlozni, da si bodo po svoji moči prizadevali skupno razširjati načela krščanstva med vsemi stanovi, zlasti pa med delavskim, in podpirali delavcev zadrage, ki so ustanovljene na krščanski podlagi; podpirali pa tudi vsa društva, ki skrbé za versko vzgojo mladine. Brez dvoma je to jedini in najboljši pripomoček, ki bi ozdravel bolezen sedanje dobe ter pripravil cerkvi, kakor tudi krščanskemu ljudstvu boljšo bodočnost. Da se pa to zgodi in vaša srčnost dobi potrebne pomoči, podelimo vsem, ki delujejo v to svrhu naš apostolski blagoslov.“

Istinito, to so besede, nauk, ki bi pomagal bedi sedanje socialne dobe bolje, nego vse postave. Naj bi se pač po teh besedah ravnali tudi oni, ki imajo oblast v rokah in ki to bedo najbolj čutijo, — a pravih pripomočkov se pa nečejo poslužiti, ker pridejo iz Rima.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 16. maja.

Notranje dežele.

Vsled vrščih se volitev v državni zbor, za koje bije se letos izvanredno huda borba v vseh avstrijskih kronovinah, izdal je vrednik na Dunaji izhajajočega katoliškega časopisa „Correspondenz-Blatt für den katholischen Clerus Oesterreichs“ knjižico pod naslovom: „Der Clerus und die Wahlen“. Knjižica obsega 50 strani ter je vele-zanimljivega zadržaja. Po uvodu razpravlja se v prvem oddelku vprašanje, kako morejo in imajo duhovniki vplivati, da se v javne zборе voli dobro, ne da bi s tem duhovnemu svojemu poklicu škodovali; v drugem oddelku navajajo se iz evangelijskega dotični branji; kedar in kako je apostelj Pavel kot politikar branil politična svoja prava, opisuje se v tretjem oddelku; o katoliških moralistih govori četrti oddelek; peti slika „status quo“ za Avstrijo, šesti praktično razrešuje dotično vprašanje; kot dodatek knjižici sledé izvodki iz volilnih zakonov za državni zbor, sicer najvažnija določila iz zakonov od 3. aprila 1873 in 4. oktobra 1882. Posebne važnosti je ta knjižica zaradi tega, ker se prvič na vednostni način skuša dokazati, kedar in kako ima duhoven pravico in dolžnosti vplivati pri volitvah v raznovrstna javna zastopništva, da ima pravico in dolžnost — politikovati. — Zarad tega knjižica ne zanima samo duhovnika, temveč vsacega, ki se peča s politikom; ona dramatično, dremljivo budi in krepi budoče. Takozvanim „liberalcem“ zadeva hude udarce; isto tako i onim duhovnikom ne prizanaša, ki mislijo, da s tem, da storé v cerkvi in doma svoje dolžnosti, so že dovolj učinili za državo, človeštvo in za — vero. Pastirski listi, izdani ob priliki volitev od nekaterih škofov, dokazujejo nasprotno. — Knjižica ta bi bila morala vsaj 20 let poprej luč sveta zagledati, pravi „Vaterland“, in marsikaj bi bilo lahko drugače in bi bilo gotovo tudi drugače kakor je, naj bi se bilo po nauku knjižice ravnalo; prepozno pa tudi sedaj še ni. Kar je naš list od začetka svojega izhajanja leta 1873 pa do sedaj vedno povdarjal, da ima duhovnik dvakrat sveto dolžnost pečati se tudi s politikom, nabaja se v omenjeni knjižici od spretnega peresa „Elmar Freimundovega“. Duhovnik, ki je dušni voditelj izročnega mu naroda, ima že vsled tega več srca zanj, kakor vsak drug; iz ktereja koli stanú, naj se še tako širokousti! Ako mu je toraj spreten vodnik v dušnih potrebah, zakaj bi mu ne bil ravno tako v telesnih zadevah njegovih? Ali morda nima zadosti študij za to? Ali mu morda manjka praktične skušnje, da bi ne vedel najbolje,

kje nas žuli čevlji? Vsled svoje službe se ne ogiba tudi najubožnejše kočé, kakor je tudi doma po hišah bogatinov. Mož toraj, kteremu je tako široko polje narodnega življenja in gibanja kakor tiskana knjiga odprto, v kateri on mnogo bolje bere, kakor vsak drug, naj bi ne bil spreten voditelj naroda ravno pri volitvah ne? O pač, pač; se vé, da ne vsakemu po godu. Kako pa da naj postopa pri tem, pové mu poleg lastnega razuma in skušnje tudi še omenjena knjižica.

Volilni oklici prihajajo drug za drugim po raznih kronovinah na dan. Nemško-liberalni odlikujejo se po svojih že do dobrega omlačenih frazah, iz katerih ljubezen do Prusije žari, kakor električna luč v temni noči. Vsi brez izjeme zajahali so kljuse do kosti že oguljeno: „Nemštvo je v nevarnosti!“ Da je to laž, povedali smo že večkrat in mislimo, da so naši prijatelji o njej popolnoma prepričani. Ves drugačen je pa volilen oklic konservativnih možkov iz Gorenje Avstrije. Ondi sta vidna dva stebra, na ktera se ves oklic naslanja in to: ljubezen do domovine in vera na Boga. Odločno stavijo se imenovani možje po robu vsem liberalcem in prusjanom, rekoč: Mož, kteri na jako nedomoljuben način razširjajo neslogo med narodnostmi in kteri proti drugače mislečim ne znajo pravični biti; mož, ki so tolikrat na nezaslišan način žalili naše versko prepričanje, našo domovinsko ljubezen in naše čuti zvestobe do Avstrije; kteri so nas razžalili v našem neomejlivem spoštovanju do presvitlega cesarja ter so nam s tem ravno dali povod, da moramo jako dvomiti o njihovi poštenosti; mož, kteri so se ali naravnost pokazali za brezverce, ali pa se skrivajo pod plaščem „ne liberalen, pa tudi ne klerikalen“ (Mittelstrasoveci) vrtajo se po kmetijskih društvi, kjer si na vso moč prizadevajo konservativizmu tla spodkopavati; takih mož, pravimo, mi nikdar ne moremo voliti za naše zastopnike, če tudi nam z zlatimi besedami obljubujejo ljubezen in skrb za blagor naroda. Obsodili so se sami po svojih dejanjih. To je vam pošten in jasen oklic, klic na boj za pravico in resnico, in po tem bi se morali možje povsod ravnati, če jim je blagor naroda v resnici na srcu.

Tomaž Čuk, ki bi se po slovenščini zapisal Tomaž Čuk, je v Bukovini svoj program razvijal, ker ga zopet mika na Dunaj v državni zbor. Obrnil se je na svoje volilce v Radavcu in je Rusnjakom in Vlahom na dušo pihal, da bodo oboji še le tedaj izveličani, če se bodo nemškemu gospodstvu podvrgli in se s temi vred proti Slovanom dvignili. Gorje nam, tisočkrat gorje, pravi Tomaž Čuk, če se Nemcem gospodstvo odvzame in Slovanom v roke dá; do krvi bi nas stiskali, kajti Slovan ni občutljivega srca in milosrčnosti ne pozná. Le-to je dobro, da so dnevi slovanskemu gospodarstvu že šteti! Česa pa naj pričakuje Bukovina od federalizma? Ko je še Vlahom obljubil, kar sploh poslanec obljubiti more, so ga za kandidata postavili.

Bere se po nekterih časnikih, da antisemitska stranka po celi avstro-ogerski monarhiji propada, in da se bode jelo razmotravati židovsko vprašanje po mirnem potu. Nam se dozdeva, da to vprašanje se vendar ne bo tako mirno vravalo in rešilo, kakor bi bilo želeli. Če le od židov vredovane ali podkupljene časnike prebiramo, se tega lahko prepričamo. Žid je že po svoji naravnosti vsaki državi škodljivo bitje, ki ima povsod propad narodnega gospodarstva za seboj. Kdo je spravil na dnevi red anarhizem? Kdo ga zagovarja za dobre novice? Nihče drug nego židje. Oni hočejo sedanji svet podreti, da bi si na njih razvalinah lastno kraljestvo ustanovili. Poglejmo si Rothschilda. Ali ni že najbogatejši posestnik na celem svetu? Na Českem ima Rothschild četrtino vsega, kar si je skozi sto let 60 najstarejših aristokratov (plemicev) s trdom in razumom pridobiti moglo. Oni so se trudili, gojzde v njive prevstvarjali, Rothschild se je pa kar vsedel na pridobljeno rodovitno polje. V Galiciji imajo židje 80% vsega posestva v svojih rokah; nekaj sličnega je tudi na Ogorskem, kjer so si židje v 27 letih že tako opomogli, da imajo sedaj

v velikoposestvu 25% glasov, drugi pravijo, da tretjina velikoposestva je v njih rokah. Se huje kakor na Ogerskem je to na Francoskem in na Laškem; ondi ima Rothschild sam več posestva, kakor pa vsi duhovni redovi skupaj. V oči gled tega bi človek mislil, da je žid dober poljedelec! Kaj še?! Pijavka je, ki iz zemlje vleče, dokler mu kaj dajati more. Sam ne bo nikdar prijel za delo, pač pa je navajen krščanske delavce za pičlo plačo tje kaj vpregati, da se od krvavih žuljev njihovih debeli. V tem smislu govorili so na Dunaji antisemitje pri svojem volilnem shodu v Leopoldstadtu (II. okraju), kjer je največ židov.

Na **Hrvaškem** opozicija ni zlozna, kakor bi morala biti, za to pa tudi ne bo kaj prida opravila. Starčevićanci zahtevajo, da naj se tistih 100.000 gld. v izvanrednem budgetu, ki so se za vduševanje upora porabili in so se morali sedaj v blagajnici nadomestiti, porabi za podporo udov in sirot, katerih možje oziroma očetje so padli pri uporih. Neza-visna stranka pa zopet zahteva, da, ker so nepostavni grbi uporih povod dali; ker je madjarski minister kraljevega komisarja imenoval; ker je kraljevi komisar na to po ministrovem ukazu vojaško pomoč zahteval in ker je vse to proti temeljni deželni postavi, naj se ustavljenih 100.000 gld. ne dovoli, ter naj se izvanredni budget odboru vrne z opazko, da naj se denar za kaj drugega porabi. Gledé vzrokov poslanec Barčič vse kaj drugega navaja, kakor pa le nepostavne grbe. Črna nevhvaležnost je vzrok, da med ljudstvom vre in kipi. Le poslušajte in sami sodite. Leta 1848 so Madjari na državnem zboru v Debreczinu avstrijski cesarski rodovini odpovedali prestol, Hrvatje so se pa pogumno za njo postavili. Leta 1859 so Madjari legije sostavljali, da bi bili Avstrijo razbili, s svojimi legijami sovražniku na pomoč priskočili, da bi vresničili, kar so leta 1848 v Debreczinu sklenili, Hrvatje so se verno borili pod avstrijsko zastavo. Za vse to nakopal si je Jelačić nemilost na glavo in Hrvatje so bili podjarmljeni, največji zarotniki pa kakor so Andraży, Türri, Klapka in drugi so pa najvišja odlikovanja dosegli. Hrvaške pravice se uničujejo, Reka se jim je vzela, Madjari se pa v zvezde kujejo. To je pravi vzrok ustaje in krivičnost narodu na srcu gloda, ker le-ta vidi, kako da se nezvestoba odlikuje, zvestoba pa z nogami tepta. Žalibog, da je res tako!

K **ogerski razstavi** v Budapešt hité ljudje od vsih krajev, da se prepričajo na lastne oči o madjarskem napredku in presodijo ali je toliko vreden, kolikor so zanj denarja izmetali. Da je vdeležba tem obilnejša, pripomogle so tudi železnice po svoje. Južna za nas merodajna železnica vpeljala je iz tega namena posebne potne liste križem sveta, v ktere je tudi laške sosednje železnice sprejela ter bo te listka na 20. maja t. l. izdajati začela. Cene na južni progi so nižane za polovico, po sosednjih laških progah pa za 20 do 50%. Listki se bodo dobivali le za I. in II. razred. Da iz naših krajev ne bo kazalo iz Budapešta preko Laške domu vračati se, je pač razvidno, vsekako pa prijetno za tistega, komur čas in denar pripuščata tako pot križem sveta napraviti.

Vnanje države.

„Kdor hoče živeti in srečo imeti, le pridno naj dela, pa moli naj vmes“ — za Bismarka nima veljave. V nemškem državnem zboru so imeli na dnevnem redu načrt postavbe o **nedeljskem praznovanju** gledé blapčevskega in drugih težkih del, posebno po tovarnah. Bismark se je petkrat oglasil, da je govoril proti nedeljskemu praznovanju, ker taisto namreč ni ne na korist delavca in ne na korist gospodarja. Delavec hoče v nedeljo in praznik ravno tako jesti kakor v delavnik in še rajši nekoliko boljše, samo če more, toraj mora za ta dan tudi svoj zaslužek imeti. Kdo mu ga bo dal, če ne bo pridno delal? Kdo bo odškodoval delavca za nedeljo in praznik, vpraša Bismark, če bo postopal? Državnemu zboru nikakor ne gré take postavbe sklepati, kajti kakor hitro bi jo napravili, bi oškodovali le delavce. Kdor izmed tistih bi se na-njo opiral ter bi v nedeljo in praznik delati ne hotel, zgubil bi službo, kajti gospodar bi mu rekel: pojdi in išči si drugega posla, pri meni je delo le za take ljudi, ki ga vsak dan opravljajo. Na Angleškem imajo res strogo vpeljano nedeljsko posvečevanje, toda povem Vam, da mi je delavniški ropot ob nedeljah in praznikih na Nemškem ljubše memo angleškega praznovanja, pravi dalje Bismark; vedno sem se potezal za blagor naroda in prepričan sem, da ga nedeljsko praznovanje ne bo pospeševalo itd. Če bo Bismark še kaj dolgo živel, bo ovrget še vse božje zapovedi (za cerkvene že tako ne vpraša); znabiti pa, da se bode še v nasprotnem svojih sedanjih trditvah prepričal — naj bi le prepozno ne bilo!

Ni se še z lepo ktera vlada tako silno opekla, kakor **Laška** s svojo ekspedicijo v okolico Rudečega morja, kar ni čuda pri tolikanj lepi priložnosti, ki se je ravno tu ponujala. Cela Evropa stezala je roke in segala tu po tem ondi po onem, zakaj bi se pač Laška ne poslužila priložnosti, če bi se kaj pridobiti dalo. To pa temveč, ker je bila v zatišji tako dobra pomoč, kakor je bil ravno angleški Wolseley, ki jo je proti Chartumu pomikal. Nekoliko se mu bo pomagalo, mislili so si naši sosedje in za plačo si bomo pa nekaj sveta ob Rudečem morji pridržali, Chartum jepa med tem Wolseleyu fige

pokazal in Lahji so obsedeli. Danes bi šli rajši domov, kakor jutri, če bi se brez sramote in pa prav po tistem izvršiti dalo, da bi jih nihče ne slišal in ne videl. Sicer se jim pa prav godi, ker ni nikjer pisano, da bi morali povsod biti, kjer bi se kaj zastoj dobilo.

Francost jeli so svoje polke in batalijone proti jugu, t. j. proti morji in proti iztoku — proti nemški meji pomikati. Posebno konjike in topničarje potiskajo vedno proti Renu. V poslednjih dneh dobila je pa tudi cela divizija pešcev povelje, se pomikati proti Marseillu. Tista, pravijo, da bo ondi čakala, če bo treba, da jo bodo v Egipt prepeljali, kjer je Francoska pri volji resno besedo govoriti o zmedenih štrani, ktero bodo Angleži ondi pustili.

Kaj je resnica o **izdaji Chartuma** se bo menda še le na sodnji dan popoldne zvedelo, kajti novice taiste se tikajoče so si danes ravno nasprotne od včerajšnjih. Ni še dolgo, ko se je z vso odločnostjo zatrjevalo, da ga ni Ferig paša izdal, temveč nek Egiptčan, ki je s tem Angležem krivico povrniti želel, ktero so mu učinili. Danes se pa zopet bere, da sta dva beguna prav za resnično pripovedovala, kako sta na lastne oči videla Feriga pašo, ki je šel vrata odpirat. Resnično pa je, da so Mahdijeve čete vse Gordonove vojake poklale. Prebivalce Chartumske so deloma pomorili, deloma pa v sužnost odgnali. Feriga pašo so umorili derviši med seboj, ko je šel zvečer med nje, češ, naj se mu zahvalijo, da jim je vrata odprl. Zahtevali so z vso odločnostjo od njega, da naj jim pové, kje ima Gordon in drugi Evropejci denar spravljati. Ker pa Ferig tega ni vedel, so ga zabodli. Kaj bode s Sudanom in Mahdijem, se nič kaj ne vé. Toliko pa sodijo, da se bodo trgovci s sužnjimi Mahdiji kmalo odkrižali, ker ga več ne potrebujejo, siten bi jim pa vendar-le utegnil biti pri kupčiji. Potrebovali so ga le proti angleškemu strahu; tega je konec in z njim vred bi se nekaj enacega tudi Mahdiju laglje primerilo, kakor pa da bo v Carigradu in Rimu postave dajal, kar je bil širokoustno obljubil.

Izvirni dopisi.

Iz **Gotne vasi** poleg **Rudolfovega**, 15. maja. Volilni shod, ktere ga je bil sklical g. Viljem Pfeifer, kandidat za kmečke občine, za našo dolensko stran, izvršil se je na vse strani povoljno. Nagajalo je vreme celo dopoldne, in bali smo se, da za ta dan nepoklicani gost ves račun zmede; toda popoldne se zvedri, in množice volilcev in drugih ljudi iz okolice se začno vsipati, kakor roj čebel iz panja, proti Gotni vasi, eni iz interesa in vneti za pravično stvar, nekteri pa tudi iz radovednosti; celó taeih ni manjkalo, ki bi bili radi provocirali kak škandal na račun gospoda poslanca. O polu 5. uri otvori Podgrajski gosp. župnik, izbran za prvomestnika, sejo, ter dá besedo g. kandidatu. Ta položi račun od svojega delovanja iz zadnjega zasedanja državnega zbora in navede važnejše postavbe, posebne one ki se tičejo kmečkega stanu. O delovanju g. Pfeiferja govoril je „Slovenec“ v svoji 98. št. od dne 1. maja t. l. ter opisal trudapolno delovanje našega poslanca in izvrstno naslikal nam pravega rodoljuba, ki v dejanji kaže, da ljubi narod in cerkev. G. poslanec, ki, kakor ga vse dobro pozná, svojih zaslug za domovino nikdar ni obešal na veliki zvon, tudi včeraj prepusti v blagovoljno presojevanje volilcem, če je kaj delal ali se vsaj pošteno trudil za blagor svojih volilcev, hočem tudi jaz prestopiti k drugi točki, ki je bila program: kako se hoče za prihodnje obnašati, ako mu volilci naklonijo poslaniško čast.

Program njegov je „Slovenec“ že tudi objavil, nečem ga še jedenkrat reproducirati, le toliko omenjam, da je do odstavka: ... „da se prej ko prej dozida dolenska železnica“ ... šlo vse mirnim potom. G. Pfeifer je svojim volilcem natanko pojasnil položaj, kako je v resnici z dolensko železnico, o kateri je že toliko hrupa in trušja po časnikih bilo, in g. ministra besede o tej zadevi tako neumestno neki gospod povdarja. Volilci so bili z njegovim govorom povsem zadovoljni, kar je pričal gromoviti „živio“, ki so mu doneli od vseh strani zbranih poslušalcev.

Nato si izprosi besede g. Jenič iz „Novega mesta“, rekši, da tudi kot posestnik v Kandiji meni imeti pravico delati opazke g. poslančevemu govoru.

„Pogreta ribta“ dolenska železnica zopet pride na mizo, in zlasti boli g. Jeniča, zakaj gg. poslanci, osobito g. Pfeifer, ni delal na to, da bi bili Dolenjci že lahko imeli železnico. Po mislih tega gospoda lahko kak poslanec svojim volilcem obljubi železnico, ktero jim hoče že drugo leto v žepu iz Dunaja prinesti. Parlamentarno delovanje pa je vse

drugačno, in g. Pfeifer ga vrlo dobro podučil, kaj je v stani en sam poslanec na Dunaji doseči, ako ga ne podpira klub in večina državnega zbora, ter pojasni to stvar s prav umevnim in domačim zgledom v splošno zadovoljnost volilcev. Obljubi pa tudi vse svoje moči žrtvovati, kolikor je na njem ležeče, v to svrhu, da dobé Dolenjci zaželjeno železnico. Vse volilce pa je v grozno nejevoljo spravil g. Jenič z grdim sumničanjem, da so državni poslanci kranjske dežele dobili od mesta Novomeškega pismo, da bi prosili državni zbor, da bi delali na to, da pride v Rudolfovo garnizija. Tako govorjenje imenuje g. Pfeifer naravnost laž, vsaj on od takega pisma ni čul nobene besede. Sploh pa ima g. Jenič malo pojma o delokrogu državnega zbora in kako se garnizije predstavljajo. Niti državni zbor nima o tem pravice sklepati, ampak ta oblast pripada delegacijam in višemu vojaškemu poveljstvu. Ves zbor, tedaj 353 poslancev, nima take moči, in bi moja malostna oseba bila vstani kaj takega storiti, praša g. Pfeifer? Se li spomni gosp. Jenič, kaj je presvitli cesar dejal deputaciji o tej zadevi l. 1883? Mi bi mu pa še radi nekaj zraven povedali. Ko bili Novomeščanje reč prav prijeli, še danes bi bili imeli vsaj nekaj vojakov v svoji sredi. Ali niso bili dovolj previdni. Stanovanja so častnikom zaračunili kakor po najvišjih mestih, živež se je dražil od meseca do meseca, morda tudi poveljniku ni bil všeč kraj, nezdrava voda itd. To so resnični vzroki, ne pa g. Pfeifer. Saj dobro znamo, da je g. nadvojvoda Rainer plačal za 10 oseb, skozi dva dni 200 gld. in da je celó dotična gostilna zahtevala 500 gld. Ni to prenapeto?

Sploh pa pravi g. Jenič, da se je od više oseb pisalo, da Kranjski poslanci so bili pasivni v državnem zboru, ter svojim nepoklicanim priporočali drugega kandidata. In zdaj so taki nepoklicani, ki so se bili v dvorano usilili, jeli kričati in „živio“ vpiti g. nasprotnemu kandidatu. Prišlo je tako daleč, da so nekoga iz sobe iztirali. Na to pa je poprijel besedo g. R. in povedal nasprotnikom nektero grenko resnico, na kar so se natihome in mirno domu pobrali. Bil je pa tudi skrajni čas. Dolenec, akoravno mirnega značaja, vendar postane srdit, ako se mu zaničujejo njegovi duhovni, sv. vera, mahnili bi bili po njih in tako veliko sitnosti provzročili. Hvala Bogu, da so ubogali in se lepo z mrakom vred domu odpravili. G. Jeniču pa svetujemo pri prihodnji priliki interpelirati g. Pfeiferja zakaj ni zabranil rakom poginiti v Krki. Včeraj je bil menda to pozabil.

Slednjič je g. Pfeifer še zbranim volilcem med drugim naznanil, kako jim želi zlajšati breme in se bode potegoval za to, da bodo zapuščinske obravnave prevzele sodnije ne pa dragi notarji, da se vresniči občna želja dolenske železnice, da bodo k personalnim davkom, kedar se ta vpelje, tudi občinske in druge priklade prištete, da se zabrani prosto ženitovanje in še nekaj jednacij postav. S „živio“-klici na presv. cesarja in bodočega državnega poslanca g. Pfeiferja je g. predsednik zborovanje zaključil, med volilci je pa le ena sama želja, da skoraj na poči dan 19. t. m., da bomo vidili ktera stran je močnejša, za ktero stoji nepremakljivo ljudstvo ali za Pfeiferjevo, ali za Poznikovo.

Kozarec dalmatinca nam je ogrel srce, zapeli smo par slovenskih pesmi in mirno šli vsak svojo pot, g. Pfeiferja pa zagotovimo našega popolnega zaupanja in mu želimo najlepše zmage!

Tih opazovalec.

Z Dolenskega, 15. maja. V št. 105. „Ljubljanskega Lista“ je g. Pfeiferjev protikandidat iz „Slovenca“ navedel nekatere stavke, ki v nič devajo vedenje našega dozdanjega državnega poslanca, opisujejo lastnosti, ki naj jih poslanec ima in posebno ceno pokladajo na akademično dostojanstvo ali doktorstvo.

Ko bi se za gotovo ne vedelo, od kod prihaja ta članek, in ko bi se med vrsticami ne bralo, da ima namen pripravljati na prihod novega kandidata, in mu ogladiti pot, bi morda dosegel ta svoj namen. Pisatelj članka: „Kdo je omahljiv“, menda nalašč neče vedeti, da je gospod Pfeifer pač Krški župan, ne pa samo Krški poslanec, ampak poslanec vseh kmečkih občin dolenskih, ter iz trditve, da ni res, kar se mu je očitalo v nasprotnem volilnem oklicu, da hoče namreč vse zavode spraviti v Krško, sklepa, da se g. Pfeifer ponaša s tem, da za Krško ničesar ni storil. Hoče li novi kandidat samo Novomesto ljubkati?

Dopis si prizadeva kolikor mogoče znižati prizadevanje Pfeiferjevo za podporo onesrečenih, ter

mu podtika, da si je on izmislil preložitve državne ceste; ako bi bil pa to storil, bi se bil pač sramoval najbolj nepraktično pot izbrati, ker bi se to reklo zidanje cerkve pričeti pri stolpovem križu, in prositi denarne podpore za preložitve ceste, preden so se izdelali dotični načrti in proračuni.

G. pisatelj nalašč zavija preiskavo in kazensko obravnavo, ki se je vršila o goveji kugi v Kostanjeviškem okraju, dasiravno dobro vé, da ni šlo za odškodnino posestnikom, ki jim je bila goveja kuga škodo naredila in ki so postavno odškodnino dobili, ampak za nerednosti pri izplačevanju mejnih čuvajev, da bi bili Metličane in Črnomaljce nahujskali zoper g. Pfeiferja in dvema Črnomaljcema podali roko.

Kar se v usta poklada Novomeščanom, Metličanom in Črnomaljem, da je g. Pfeifer skoz 12 let zamujal marsiktero vgodno priliko v državnem zboru ter ni spregovoril besedice za dolensko železnico, se ni tam skuhalo, ampak kje drugje, ter je najprej na svitlo prišlo v volilnem oklicu, obrnjenem proti g. Pfeiferju in v porazumljenji s Črnomaljskima prvakoma, pa je čisto neresnično, ker mora vsakdo, ki nalašč neče biti gluhi in slepi, vedeti, da je l. 1884 grof Margheri dotični predlog podpiral v državnem, g. Pfeifer pa v deželni zboru, ki je vsled tega za prve priprave dovolil znesek 5000 glđ., in se je sostavil konzoreij, ki ima skrbeti za trasiranje.

Tudi mi obžalujemo, da je bil oddelek deželno-bramborskega polka iz Novega mesta prestavljen v Ljubljano, in mi kmetovalci to gotovo bolj občutimo, kakor notarji ali odvetniki, toda dobro vemo, da poslanec nima moči, naj to kdorkoli hoče, ali Pfeifer ali Poznik, vplivati na osnovo vojaštva in odvrniti v tej zadevi storjene sklepe ali ukaze. Zakaj pa tega ni dosegel g. Novomeški župan, ako je to mogoče? Lahko bi še kaj pisali, zlasti, je-li res, da so dosedanji poslanci z vlado hodili skoz „gnoj in blato“, pa naš namen ni stranke zoper stranko hujskati sedaj, ko je složno delovanje vseh tako silno potrebno, ampak le pojasniti, kakoršne so razmere.

Iz Notranjske Bistrice, 15. maja. Včeraj se je bilo v Bistriški čitalnici zbralo več kot 30 najodličnejših možakov iz okolice Bistriške, županov, odbornikov, posestnikov, duhovnov, uradnikov itd., katerim je g. Adolf Obreza v jedrnatem govoru načrtal svoje dosedanje delovanje v državnem zboru ter jim zagotovil, da hoče, ako mu zopet možje svoje zaupanje skažejo, tudi v prihodnje žrtvovati se v prid in blagor mile domovine. Možje so pazljivo poslušali njegove besede ter hvaležno odobraval delovanje in postopanje vrlega domoljuba, ter ga enoglasno postavili kandidata za prihodnje volitve v državni zbor.

Pri nas ni toraj najmanjši dvombe, da ne bo naš dosedanji poslanec zopet izvoljen, ker ljudstvo ga visoko spoštuje in mu je hvaležno. Bog živi toraj našega prihodnjega državnega poslanca gosp. Adolfa Obrezo!

Izpod Nanosa, 14. maja. (Volitve.) Pišete sicer, da je tekmovanje za poslanstvo v državni zbor ponehalo in da bode tukaj stari poslanec mirno in brez nasprotovanja voljen. Pa ni tako; se motite. Ali ne veste, ko je gospodar spal, je sovražen človek ljuliko vsejal? Tukaj hoče nek človek mogočen biti in v družbi nepolnoletnega obiskujeta slehern vas od hiše do hiše, kjer mislita najti svojih pristašev in obljubujeta, žugata, kot jima kaže. Mogočnej govori o železnici, ktero bi njun kandidat dr. Doleneec dosegel, ako postane državni poslanec. Tudi g. dr. Doleneec je prišel na Notranjsko priporočevati se kandidatom; objubuje tudi železnico in Bog vé, kaj še vse. Velemogočni so postali Slovenci: gosp. Dev Črnomeljski ponuja poslanstvo in dr. Doleneec železnico. In vi bivši poslanci! Kaj ste spali ali ste ničle proti onim možem? Ali se ne bodete tudi vi potezali za nas, ako vas zopet izvolimo? Ali bote šli na Dunaj sedet, jest in spat? Kar smo do zdaj imeli, vemo; kaj pride, ako druge volimo, ne vemo; ker bolje redkokrat nasleduje. Toda tudi pristaši dozdanjega poslanca g. A. Obreze ne počivamo; praznih obljub ne dajemo, ker tudi g. Obreza ne ponuja in ne obljubuje nič, dobro vedoč, da osamljen poslanec je glas vpijočega, nezdaten, — v zasmeševanje. In ako pomislimo, da smo v preteklem letu dali g. Obrezi deželno poslanstvo z ogromno večino glasov in s polnim zaupanjem, kaj je pregrešil, da bi v enem letu ga pustili na suhem? Pred šestimi leti smo ga volili v državni zbor enoglasno v Postojni in Logatecu in zdaj naj bi šel v

pokoj ali med staro šaro, ko je vendar našim Notranjskim voznikom v Hercegovini dosegel lepo svoto, in dajal vsako leto poročilo o svojem državnoborskem poslovanji ter tako vedno v zvezi s svojimi volilci ostajal. Ali se nam ni bati, da pa mnogi dandanes bolj sebe iščejo, kakor koristi svojih volilcev, ker bi se tim potom radi na kviško vspeli, ali sicer zložno živeli? Kdor le preveč obeta, le malo dá. Koliko smo kaj slišali posebnega o delovanju moža v deželni zboru, kateri se nam zdaj tako vriva? Bodimo prebujeni, ne verujmo sladkim besedam! G. dr. Doleneec naj sedi pri svojih sodnijskih aktih in čaka drugih časov; gosp. Obreza pa skrbi že doma, da njegovo imetje drugi na njegov račun oskrbljuje, ne za naše žalje!

S Štajarskega, 14. maja. (Pastirski list o volitvah) izdal je tudi prevzvišeni gospod knez in škof Mariborski, kakor ga, gospod vrednik, tukaj v posnetku priobčujem. „Vaš oče z nebes bo dobrega duha dal njim, ki ga prosijo.“ Tako je govoril Jezus kakor piše sv. evangelist Luka (11, 13), ko je pripovedoval priliko o dobrem prijatelju in o kruhih pri njem zaprosenih, ktera se bere pri obhodih križevega tedna, ktereга smo ravnokar obhajali.

Kakor sploh na Božjem blagoslovu, je vse tudi na tem ležeče, kakošen duh človeka pri njegovih opraviilih vodi, ali duh Božji ali nasprotni. Le ako ga duh Božji vodi, imajo njegova podvzetja zasluženje pri Bogu, pa tudi srečen vspeh. In bolj važno kakor je podvzetje, ki ga imamo, bolj potrebno je za nas kristjane, da Boga prosimo za dobrega duha.

Kakor člani in državljani naše ljubljene domovine, mile namreč nam Avstrije, stojimo zopet na osodepolnem razpotju njene sreče, stojimo zopet pred vелеvažnim opraviilom, ki se ima vršiti v kratkem, čigar nasledke bi mogli po moji misli že zdaj vsi dobro prevdariti in nihče v nemarno jih pričakovati.

V mislih pa imam bližajoče se volitve za novo šestletno dōbo državnega zbora.

Prepričan sem, da kakor škof le svojo dolžnost dopolnim, ako Vam, preljudi moji! v tej zadevi nekoliko očetovskih besed položim na srce.

Da; to si štejem v dolžnost, ki mi jo nalaga od ene strani nam vsem enaka sinovska ljubezen do domovine, od druge strani pa skrb za blagor sv. katoliške cerkve, da Vam, volilci, pa tudi vsem drugim v spomin zakličem besede Jezusove: Prosite Očeta v nebesih za njegovega dobrega duha. Vi, volilci, prosite dobrega duha sami za sebe. Vi drugi prosite dobrega duha za volilce, da bode volitev dobra, to je domoljubna in krščanska.

Ktere lastnosti ima namreč dobri duh? Pred vsem je duh krščanstva. Dajte tedaj svoj glas možem, ki so sami polni krščanskega duha; ki se nikjer in nikoli ne sramujejo, očitno spoznati in pokazati, da so kristjani in sicer katoliški kristjani; na ktere se zamorete toraj zanašati, da se bodo tudi v državnem zboru za to poganjali, da se ne sklene kaj, kar bi bilo sv. veri ali pravicam sv. cerkve na kvar. — Navdušuje naj Vas nadalje duh pravega, čistega, požrtvovalnega domoljuba. Zato volite može, ki ne obetajo še le, ampak kateri so že dokazali, da v javnih službah ne iščejo lastnega dobička, ampak le splošni blagor domovine; — volite može, kojih zvestoba do prevzišenega vladarja je že, kakor zlato v ognji, poskušena; — volite može, kateri za naše potrebe, in sicer za naše resnične potrebe, kakor nam jih vsakdanja skušnja kaže, razum in srce imajo; — volite može, v krščanski pravici globoko vtrjene, kateri za vse narode in dežele enako mero in vago imajo; — volite može, kateri so versko prepričani, da ni brez Božje volje razločkov po krvi, po narodnosti, po jeziku, in da tega, kar je Božja modrost naravnala, človek podirati ne sme, — volite tedaj može, ki imajo zadostno učenost pa tudi resnično voljo, naštete razločke v državnih postavah ne še poostriiti, ampak v medsebojni ljubezni pravično poravnati.

Tako volite — da rečem kratko: volite po svoji najboljši pameti in vesti! — volite po svojem lastnem, prostem od luči sv. vere razsvitljenem prepričanju! pokažite pri volitvi, da ste katoliški možje, ki svoje cerkvene in državne pravice in svobode poznajo in se jih zavedajo.

Nihče naj se volitvi ne umika! Kakor je moja dolžnost, Vas o dobri volitvi podučiti, tako je Vaša dolžnost, se volilne pravice poslužiti, — pa se je prav in dobro poslužiti.

Da! tudi od porabe volilne pravice bote enkrat

pred Bogom odgovor dajali. Naj bi bil ta odgovor lahek Vam vsem! In to je moja iskrena želja.

Opomba: Ta list naj se prvo nedeljo ali praznik po prejetji v vseh farnih cerkvah pri obojnem opraviilu po pridigi s prižnice bere vernemu ljudstvu. Da naj se isto nedeljo ali praznik popoldne pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom moli častiti del sv. rožnega venca po namenu, naj bi Bog čez nas razlil dobrega duha, da bi bil izid volitve za državo in cerkev blagovit in srečen.

Z Dobrne, 13. maja. (Zima. Topličarji. Najdek.) Letošnja zima je menda prišla po slovu. V ponedeljek bi človek še lahko sodil, da bodo takozvani „ledenjaki“ na svojo službo pozabili, kakor lani. Toda v noči pred torkom je deževalo pri nas po nižavah, a po gorah naše občine padal je sneg, kateri še do sedaj ni popolnoma skopnel. Sinoči je jasno obnebje grozilo s slano, pred ktero pa nas je, hvala Bogu, obvarovalo oblačno vreme današnje.

Do danes došlo je v našo okolico 41 gostov-topličarjev. Ti so vsled kōpanja v toplici posebno občutljivi in zmrzujejo, ker po sobah manjkajo peči, zatoraj so pa v toliko imenitnejši časti zakurjene obednice po gostilnah. Lani osorej bilo je v senci celó po 20° R., kar je topličarjem brez dvombe vgajalo bolje, kakor mrzel majnik letošnji.

V sosedstvu blizu grada Lemberg je še pred 100 leti stala cerkev. To so ob času Jožefa II. podrli. Sedaj je tam klet in drvarnica, to je na ostankih starega zida cerkvenega, ktereга še okoli dva metra visoko lahko na prvi pogled razpoznaš. Ko bi tega ne bili siloma razsuli, bi pred 40 leti gotovo ne sezidali nove cerkvice na drugem torišči. — Te dni so po starem cerkvišči prekopali prostor za novo klet, pri tem opraviilu so naleteli na mrtvaške kosti. Stari ljudje pravijo, da je tu bilo grobišče za tiste vojake, ki so pomrli v dōbi zadnjega bivanja Francozov po teh krajih.

Domače novice.

(† Franc Ks. Souvan), starček pri 86 letih, zapustil je ta svet, kakor smo že včeraj naznanili. Mož je bil ves čas svojega življenja podoben pridni čebelici, ktera dela od zore do mraka in svoje zaklade nanaša. Rodil se je v Ločni pri Novem mestu in je že v svoji mladosti prišel v Ljubljano v trgovino. Že čez nekaj let vstopil je za poslovodjo v Dežmanovo trgovino, ktero je po Dežmanovi smrti na svojo roko prevzel in jo je čez nekaj časa spremenil v trgovino z manufakturnim blagom. Trgovina ta obstoji še danes, le da se je v veliko trgovino razširila in ima firma Souvan trgovske zveze po Bosni, Hercegovini, Dalmaciji in po Primorji. Ranjki Souvan je bil trgovec z dušo in telesom in poštenjak, da ga je vsa dežela jako čislala, Ljubljana mu je pa častna mesta drugo za drugim naklonjevala. Deleval je v trgovski skupini, v hranilničnem ravnateljstvu, v mestnem odboru in trgovinski zbornici. Leta 1866 zastopal je Kočevanje in Ribničane v deželni zboru. Jako vspešno je bilo njegovo delovanje v odboru c. k. kranjske-kmetijske družbe, kjer sta vzajemno skrbela za napredek kmetijstva na Kranjskem z ranjkim vitezom Dr. Bleiweis-Trsteniškim. Velik prijatelj je bil ranjki Souvan marljivim čebelicam, ktere je ves čas svojega življenja posnemal. Na svojem vrtu postaviti dal si je uzoren uljak, kateri je kmalo postal središče vseh kranjskih čebelarjev, kateri ga bodo izvestno še leta in leta v blagem spominu ohranili. Pogreb njegov bil je danes popoldne ob 1/2 5. uri jako sijajen, in pokazalo se je, da je bil g. Souvan od celega mesta in od vseh stanov enako čislán in spoštovan.

(Blizo 50 vencev) položili so sorodniki, znanci, prijatelji in razna društva na mrtvaški oder ranjcega Souvana. Mož leži med cvetjem in zelenjem, da se le glava vidi, drugo telo je vse s cvetjem posuto. Venci so prekrasni, trakovi dragoceni, Čitalnica Ljubljanska mu ga je dala v narodnih barvah s srebrnimi franžami. Krasna sta tudi venca, ki sta ju poklonila ranjcemu c. kr. kmetijska družba in Ljubljanski „Sokol“.

(Mladi baron Winkler), sin deželnega predsednika g. barona Winklerja, gojenec mornarske akademije na Reki, ozdravel je z božjo pomočjo in vsled neumornega prizadevanja akademičnega zdravnika dr. Elsassa. Bolan je bil dva meseca. Sedaj je pa že toliko pri moči, da se je iz bolnišnice v

Ljubljano k starišem pripeljal, kjer si bo v domačem zraku zgubljene moči naglo pridobil.

(Po dolgotrajnem deževanju) se nam je nebo zjasnilo, da ga je veselje gledati. Ravno prav za jutranji popoldanski izlet „Sokola“ na Kozarje. Naj bi le mrzlo ne bilo! Danes zjutraj koderkoli je sapa potegnila, bilo je prav mrzlo-strupeno.

(Čoln se je potopil) danes zjutraj drvarju Tinetu na Ljubljani pri „široki mlaki“. 4 sežnje drv splavalo je po „cesarskem grabnu“, ostale so na Ljubljani polovili.

(Zabavni vlak) ob Binkoštnih praznikih v Postojno in na Laško nam tudi letos ne izostane. Odpeljal se bo iz Ljubljane na binkoštni ponedeljek ob 9. uri 45 m. dopoldne. Vožnja od Ljubljane do Postojne z vstopnino vred znaša za tje in nazaj v I. razredu 7 gld. 20 kr., v II. 5 gld. 45 kr. in v III. 3 gld. 60 kr. Vlak se odpelje iz Postojne nazaj v Ljubljano ob 8. uri 30 m. Jama bo električno razsvitljena, poleg tega gorelo bo pa tudi še 140 kandelabrov in 40 svetilnikov. Razsvitjava po jami in posebno po večjih oddelkih njenih je v resnici omamljiva; kedor še ni videl jame v novi luči, naj ne opusti priložnosti ogledati si jo.

(Zarad velikonočne spovedi) moramo popraviti, da ne bodo kake zmote, da čas do konca maja ni podaljšán za škofijo, ampak za Ljubljano. Tudi ne po posebnem prizadevanji v Rimu, ker mil. knezoškof imajo to oblast sami.

(Razpisana) je služba državnega pravdnika pri c. kr. okrožni sodnji v Celji do 30. maja 1885. Zahteva se tudi znanje slovenščine v pismu in besedi.

(Volilni shod v Podsredi), ki je od Celjskega volilnega odbora bil določen na dne 17. t. m. prepovedan je od okrajnega glavarstva, ker se je zahtevalo, da se shod vrši „pod milim nebom“. Naj vzamejo to čast. gg. volilci na znanje.

(Slava „Tržaškemu Sokolu“) Na vnebohodni dan napravil je „Tržaški Sokol“ izlet v sv. Križ blizu Proseka. Ondi je župan propovedal godcem svirati cesarsko pesem. Kaj ne da je to župan, da bi ga človek kar pozlatiti dal in v okvir z njim! Ker je bila cesarska pesem prepovedana pozival je g. Dolinar „Sokolovce“ in druge pričujoče, naj zakličejo presvitlemu cesarju „živio“, kar mu je pa tudi komisar zabraniti hotel. Lepa je ta! Na domači zemlji svojemu cesarju udanost pripoznavati je v področji Tržaškega namestništva prepovedano, kajti komisar, ki je v zvezi z županom sviranje cesarske pesni prepovedal in „živio“ klice na cesarja prepovedati hotel, pa ga narod ni poslušal, imel je s saboj 5 orožnikov. Sila, oborožena sila stavi se to-raj našim domačinom za pojave lojalnosti nasproti. Kaj pa bi bila župan in k..... storila, ko bi bili Sokolovci kričali „evviva Garibaldi“, in „evviva Oberdank“? Medalije bi jim bila delila, kaj pak družega!

(V Goriškem velikoposestvu) sprejel je kandiduro grof Attems. Do sedaj je bil zastopnik velikoposestva na Dunaji dr. Alojzij Pajer vitez Monriva.

Telegrami.

Belgrad, 15. maja. Novi kabinet ob-
stoja iz sledečih ministrov: Garašanin pred-
sedništvo in zunanje; Marinković notranje;
Vukarin Vefrović finance; polkovnik Petrović
vojsko; Pavlović pravosodje; Popović nauk
in prosveto; Rajević narodno gospodarstvo;
Protić zgradbo.

Petrograd, 16. maja. General Komarov
dobil je v priznanje izborne dispozicije voj-
ske ob Murgabu, za previdno odločnost Af-
gancem nasproti, za moško hrabrost v bitvi
pri Taškepi zlato z briljanti okrašeno
sabljo hrabrosti.

Berolin, 15. maja. Danes je bil državni
zbor sklenjen.

Berolin, 16. maja. Državni kanceler Bis-
mark boleha zopet za neuralgijo.

Zürich, 15. maja. Šest ur že gre sneg
v eno mer po celi iztočni Švici. Šadje bo
vsled tega vničeno.

London, 15. maja. Vsled današnjega sklepa
umaknila se bo tudi večina vojske iz Suakima.
Brigada gardne pehote bo v najskrajnem
času zopet tukaj.

Umrli so:

V bolnišnici:

13. maja. Matija Brancelj, gostač, 60 let, jetika.
14. maja. Jakob Prosen, hlapec, 19 let, vsled prizadetih
telesnih poškodb. — Leopold Breclnik, agent, 29 let, oslab-
ljenje moči. — Frano Kovač, delavec, 42 let, sušica. — Matevž
Dobravce, tesar, 34 let, sušica.

Tujci.

14. maja.

Pri **Slonu**: G. Fanner, c. k. stavbeni svetnik, z Dunaja.
— Taussig, Groak, Beinhaker, Schafranek, Bohač in Sinreich,
trgovci, z Dunaja. — Dr. Ardet, z družino, iz Grada. — pl.
Gossleth, c. k. dvorni svetnik, iz Trsta. — Alojzij Martinz,
trgovec, s soprogo, s Štajarskega. — Friderika Wolsegger, pro-
fesorjeva soproga, iz Kočevja.

Pri **Maliču**: Tobias pl. Hohendorf, c. k. fml., z Dunaja.
— Bach, glavni nadzornik „Greshama“, z Dunaja. — Troll,
Nagy, Chmel, Kniely in Graf, trgovci, z Dunaja. — Alfred Weiss,
trg. pot., iz Grada. — Kos, trg. pot., iz Maribora. — Alfred
Gröbner, gojzd. pristav, iz Planine. — Josip Rauter, gojzd.
pristav, iz Haasberga. — Rooss, zasebnik, iz Kranja.

Pri **Tavčarji**: Jakob Schwarz, krčmar, iz Trebinja. —
J. Lukačič, zasebnik, iz Galicije. — Miha Steinberger, trgovec,
iz Trbiža.

Pri **Južnem kolodvoru**: Hans Schwer in Viljem
Schwarz, trg. pot., z Dunaja. — Josip Ramor in Janez Abram,
trg. pot., iz Trsta. — Josip Ravhekar, posestnik, iz Bistrice.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novomesto** vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago
in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V **Lukovce** preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V **Kočevje** preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V **Kamnik** vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3

pozimi.

V **Polhov Gradec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek,

sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na **Ig** ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novega mesta** vsak dan ob 2 popoldne.

Iz **Lukovce** vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz **Polh. Gradca** in **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo,
petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

16. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 30 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 65 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 „ 50 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 10 „
Akcije avstr.-ogerske banke	858 „ — „
Kreditne akcije	287 „ 90 „
London	124 „ 55 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 86 „
Ces. cekini	5 „ 84 „
Nemške marke	60 „ 90 „

Od 15. maja.

Ogerska zlata renta 4%	97 gl. 30 kr.
papirna renta 5%	92 „ 30 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 100 „ 25 „
Länderbanke	97 „ 70 „
„ avst.-oger. Lloyda v Trstu	565 „ — „
„ državne železnice	298 „ 75 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	212 „ 75 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 125 „ 75 „
4% „ „ 1860	500 „ 138 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 171 „ — „
„ „ 1864	50 „ 169 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 175 „ 75 „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112 „ 50 „
„ Ferdinandove sev.	106 „ — „
5% štajarske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ — „

„AZIENDA“

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam
na Dunaji.

Društveni delniški kapital znaša 6 milijonov frankov (2,400.000 gld.).

„AZIENDA“ zavaruje proti

škodi po toči

po najugodnejših pogojih in za trdne premije, ne da bi se imelo pozneje še doplačevati. Pre-
mije se odmerijo kolikor mogoče cenó in kdor precej plačati ne more, se mu dovoli do konca
septembra obrok k plačilu premije.

Oglasila za zavarovanje sprejemajo se pri

glavnemu zastopu „AZIENDE“ v Ljubljani,

Slonove ulice šte. 52.

JOSIP PROSENC,
glavni zastopnik.

(2)

Ogersko-Francosko zavarovalno društvo (Franko-Hongroise)

v Budimpešti,

4 milijone uplačenega delniškega kapitala in preko
4 milijone glavnice

zavaruje

(2)

proti škodi po toči

s 50%, oziroma 33 1/3% popustom pogo-
jene zavarovalnine.

Škode prečené in izplačajo se takoj.

Oglasila sprejema

glavni zastop za Kranjsko v Ljubljani,
Valvazorjev trg št. 5.

Zavarovalnino ni neobhodno potrebno plačati
tako, more se tudi še le po letini poravnati.

Priporočilo.

Za prihajajočo

pomladansko sezono

priporoča podpisana tvrdka svojo bogato in raznovrstno
zalogo francoskega in angleškega blaga najnovejše mode,
izdeluje obleko po najmodnejšem in najrazličnejšem
kroji ter jako solidno in po zmerni ceni.

S spoštovanjem

(11) **F. Casermann.**

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (9)

knjige in knjižice za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	cena — gl. 80 kr.
b) Prvi poduk	— „ 60 „
c) Fiziko in kemijo	— „ 60 „
d) Prirodopis	— „ 56 „
e) Zemljepis	— „ 26 „
f) Geometrijo	— „ 24 „
g) Malo fiziko	— „ 23 „
h) Demovnoslovje	— „ 20 „
i) Pripovedi iz zgod. Štajerske	— „ 6 „
j) Opis krškega okraj. glav.	— „ 30 „
k) Zgodovina štaj. Slovencev	1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in
risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele
z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nem-
ški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in
zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Umetne

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem
načinu brez vsakih bolečin ter opravlja
plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik **A. Paichel,**

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

(16)